

Karin Alfredsson

DE VERLOSSING

LITERAIRE THRILLER

Uit het Zweeds vertaald door

Mariëlle Maaswinkel

Uitgeverij de Rode Kamer

Oorspronkelijke titel *80° från Varmvattnet*
Verschenen bij Ordfront förlag, Stockholm
© Oorspronkelijke tekst Karin Alfredsson, 2006
© Nederlandse vertaling Mariëlle Maaswinkel en
uitgeverij de Rode Kamer, 2009
Met toestemming van Bengt Nordin Agency
Eindredactie Ton Lelieveld
Omslagontwerp Rolf van Kammen
Lay out Rough Design, Haarlem
Druk- en bindwerk Uniprint International
1e druk september 2009
ISBN/EAN 978 90 7812 4214
NUR 305

www.rodekamer.nl

*Het belangrijkste deel van dit verhaal berust op waarheid.
Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is opzettelijk.*

Chongwe-District, Zambia

31 januari 2004

Beauty is voor haar gevoel net in slaap gevallen als er voorzichtig op de deur wordt geklopt. Zachtjes, nauwelijks hoorbaar, maar Beauty slaapt altijd licht. Het is al de derde nacht dat ze wordt gestoord. Gisternacht hadden ze genoeg aan haar advies, maar waarschijnlijk is het nu echt zover.

Ze trekt een jurk over haar hoofd terwijl ze fluistert – Ik kom! De deur sluit niet helemaal goed, maar hij gaat ook niet gemakkelijk open. We moeten er nu echt iets aan doen, denkt ze. Die gedachte gaat dagelijks een paar keer door haar hoofd. Ook 's nachts, want nachtelijke uitstapjes zijn voor haar de normaalste zaak van de wereld. Op de tast zoekt ze de tas met het plastic zeil, de tang en de plastic zakjes, waarna ze de deur precies zo ver openduwet dat het maanlicht niet naar binnen schijnt, want ze wil haar familie niet wakker maken.

Het witte schijnsel van de maan maakt het dorp zwart-wit en de schaduwen lang. Het is stil in de huizen waar ritmisch wordt ademgehaald, hier en daar begeleid door zacht gesnurk. Het maanlicht geeft de struiken een zilveren tint.

Het enige dat de rust verstoort is geschreeuw in de verte. Een mannenstem, zwaar en agressief, en de stem van een vrouw, afwisselend smekend en dan weer vol razernij. Beauty weet dat de vrouw zich inhoudt om de burenen niet wakker te maken. Dat is in het dorp een ongeschreven wet en waarschijnlijk overal, denkt Beauty: Schreeuw zacht zodat de burenen het niet horen. Op een zekere nacht zal de man zijn vrouw doodslaan en als ze dan nog bij machte is, zal de vrouw denken dat het haar eigen schuld is.

Toen Beauty vanmiddag bij Milly thuis was, waren de weeën wel op gang gekomen, maar met lange tussenpozen en nog niet zo krachtig. Terwijl Milly gewoon doorging met het koken van maïspap en zich voorbereidde op het wachten begreep Beauty dat het een onrustige nacht zou kunnen worden. Zo gaat dat. Kinderen komen het liefst 's nachts ter wereld. Waarom eigenlijk? Om eerst

wat te kunnen wennen voor het licht wordt?

De deur piept een beetje en gaat verder open als ze er tegenaan duwt. Haar voorzichtige stappen op de wankel trap maken een rat aan het schrikken, die na een nachtelijk maal in de berg afval het gras in schiet. Beauty's blote voeten maken een schopbeweging. Ze verdraagt die beesten, zolang ze maar buiten blijven.

Ze verwacht Felipe, Milly's man, in het maanlicht te zien. De laatste weken is Beauty diverse keren thuis geweest bij de familie met wie ze, zonder dat het is uitgesproken, een groeiende onrust deelt. Milly's vorige bevalling was een uitputtingsslag en het kind, dat nu bijna twee wordt, kan nog niet eens staan. Het is een vrolijk ventje dat honderduit kletst als hij op het platgetrapte grasveld zit, maar als hij zich wil verplaatsen, schuift hij met zijn achterwerk over de grond. Zijn moeder geeft hem een standje en lacht gegeneerd terwijl ze de kleine steentjes van zijn billen veegt en hem een ander versleten broekje aantrekt. In het dorp wordt er sussend over gesproken, iedereen wuift het probleem weg met de woorden: 'Hij is gewoon wat later'. Maar ondertussen denken ze: Wat als dat ventje nooit zal kunnen lopen? Hoe moet hij zich dan redden?

Het liefst denkt Beauty nu helemaal niet aan het jongetje. Stel dat ze een fout heeft gemaakt. Dat het haar schuld is en dat, als ze kundiger en wijzer was geweest, hij misschien betere kansen had gehad?

Beauty's blik dwaalt onrustig rond. Het maanlicht schijnt fel op de struiken en het pad naar de steenbakkerij, maar Felipe is nergens te bekennen. Het is stil, op een zacht briesje na dat de knoop van de waslijn tegen de boom doet schuren. Er staat een zwerfhond bij het huis, maar honden kloppen niet op de deur. Het geschreeuw van het stel aan de andere kant van het dorp is overgegaan in gesnik. Hopelijk is het voor deze keer weer voorbij en kennelijk heeft de vrouw het opnieuw overleefd.

Verstrooid zet Beauty een omgevallen krukje rechtop en voelt aan de was die nog aan de lijn hangt. De vochtige nachtlucht heeft het drogend effect van de zon gesaboteerd. Ze moet onthouden dat ze de overhemden straks binnenhaalt. Maar wie heeft er geklopt? Er is niemand te zien.

Opeens hoort ze iets. Zacht gesnik, afgewisseld door een snelle,

heftige ademhaling. Langs de kant van de weg zit een donker meisje op haar hurken. Beauty ziet ogen in het donker oplichten en een lichaam dat schokt van het huilen. Wat doet een jong meisje midden in de nacht buiten?

– Puni? Wat is er gebeurd? Waarom ben je hier? Wat wil je?

Beauty's blote voeten zakken weg in de grijze klei. Met een geroutineerde beweging schept ze een precieze klodder in de houten vorm (klatsch!), schraapt de overtollige klei er met een houten spatel af (ratsch!) en laat de vorm op de stelling vallen (pang!), waarna de klei tot een baksteen wordt gebakken.

Beauty werkt al vijftien jaar bij de steenbakkerij en hoeft bij haar werk nooit na te denken. Ze runt het bedrijf samen met drie andere vrouwen. Ze werken op basis van stukloon. Eén keer per week komt haar baas langs, die eigenaar is van een aantal kleine steenbakkerijen in de buurt. Hij berekent hun productie, betaalt de lonen en verkoopt de stenen aan dorpsbewoners die ze nodig hebben. Hij krijgt daar altijd een flinke stapel bankbiljetten voor. Soms vraagt Beauty zich af waarom. Welke inspanning levert hij die zij en de andere vrouwen niet zelf zouden kunnen leveren? Hij heeft niet eens voor de houten vormen gezorgd. Die zijn in elkaar getimmerd door Joseph, Beauty's man.

Het is drukkend warm en volledig windstil. Zelfs de vogels lijken te zijn ingedommeld. Als dit een gewone dag na een lange nachtdienst was geweest, had Beauty misschien moeite gehad haar ogen open te houden, maar nu is dat geen probleem.

Ze houdt het smalle paadje dat naar het dorp kronkelt continue in de gaten. In het witgekalkte huis ligt Milly met krachtige weeën terwijl Beauty's kinderen bij haar waken. Als een bevalling eenmaal goed op gang is gekomen vraagt Beauty de vrouwen meestal naar haar huis te komen. In Beauty's huis zijn maar twee kamers en in de kleinste kamer zonder raam staat een bed met een bodem van ruw touw waarop een dunne deken ligt. Ze heeft de bedden van haar eigen familie, haar man en zes kinderen, in de grote kamer wat dichter bij elkaar moeten leggen, zodat de vrouw die aan het bevallen is een rustige kamer voor zich alleen heeft. Het plastic zeil, dat met heet water is schoongeboend en altijd netjes opgevouwen in haar tas zit, ligt nu op het bed.

Het dorp is uitgestrekt en sommige zwangere vrouwen moeten van ver komen. Als Beauty haar werk bij de steenbakkerij, de verzorging van haar kinderen en het bereiden van de maaltijden wil combineren met haar werk als vroedvrouw, is het een stuk praktischer de vrouwen bij haar in huis te nemen. Bovendien vinden de vrouwen het vaak heerlijk hun huis een poosje te kunnen verlaten. Ze hoeven zich dan niet om het huishouden en hun andere kinderen te bekommeren en zijn even weg bij hun man, die toch nooit met iets helpt.

De enige mannelijke dorpsbewoners die bij bevallingen hun handen uit de mouwen hebben gestoken, zijn Beauty's man Joseph en haar vader. Zij kunnen water koken, er precies genoeg zout aan toevoegen, zodat scheurtjes en wondjes gemakkelijker kunnen genezen en – als een drastische ingreep noodzakelijk is – helpen de vrouw stil te houden door haar armen stevig vast te pakken. Ze hebben geen last van angst of gêne en worden door de zwangere vrouwen volledig geaccepteerd. Verder is hier geen enkele man welkom.

Beauty heeft de taak van dorpsvroedvrouw van haar moeder geërfd. Op tienjarige leeftijd is ze begonnen haar te assisteren en het meeste dat ze weet heeft ze van haar moeder geleerd. Toen haar moeder begon te helpen bij bevallingen waren de adviezen nog eenvoudig en concreet, zoals het gebruiken van gekookt water en schone doeken. Bij iedere bevalling deed Beauty nieuwe ervaringen op en met de tijd ontwikkelde ze zich steeds verder door met anderen te praten en diverse kruiden als medicijn te testen.

Beauty's moeder vocht tegen bijgeloof en geruchten over hekserij. Diverse malen werd ze tot lid van de groep van dorpsoudsten gekozen, wat voor een vrouw zeer ongebruikelijk was. Beauty heeft een deel, maar niet alle status geërfd die haar moeder had. Maar ze is minstens zo overtuigd van het gevaar dat bijgeloof met zich meebrengt. Ziekten hebben een medische oorzaak, ze ontstaan niet door het boze oog of bezwerende uitspraken. Dat heeft ze lang geleden, tijdens een paar gedenkwaardige nachten, geleerd.

Het ergste is dat de nieuwe ziekte, waaraan zo veel mensen sterven, het geloof in hekserij juist heeft aangewakkerd. Ook al heeft ze geen officiële opleiding gevolgd, Beauty heeft al die tijd geweten dat die verhalen niet kloppen, dat de dodelijke infectie op een normale manier wordt verspreid, want heksen bestaan niet! Toen ze de

blanke vrouw ontmoette, die haar uitlegde dat liefde – of veel te vaak geweld – de boosdoener van het verspreiden van de ziekte is, raakte ze direct overtuigd. Maar die boodschap is in het dorp moeilijk over te brengen. Ze moet voorzichtig zijn dat ze haar goede reputatie niet schaadt. Daarom ontmoet ze de blanke dokter het liefst buiten het dorp.

Opeens hoort ze haar zesjarige dochter roepen.

– Mamma! Kom!

Beauty rent. Als ze een stuk afsnijdt via de bosjes en over de greppel springt is ze in een paar minuten thuis. Haar blote voeten vinden gemakkelijk hun weg over het smalle pad, haar rok blijft haken aan een doornstruik, maar ze rukt de stof resoluut los. Een snelle blik de kamer in bevestigt dat het kind gelijk heeft. Het is zover. Milly heeft hulp nodig.

Beauty gooit haar modderige kleren van zich af, waarna ze haar gezicht, armen en handen in het water van de put wast. Het koude water loopt langs haar brede kin omlaag, terwijl ze ook wat water onder haar armen en op haar bezwete borst spat. Ten slotte giet ze een emmer water over haar hoofd, God weet wanneer ze weer tijd zal hebben zich te wassen.

Beauty's handen zijn schraal en zitten vol kleine wondjes van de ruwe klei, maar het werk in de steenbakkerij brengt één voordeel met zich mee – ze is sterk. Als het nodig is, kunnen haar stevige vingers het meest onwillige kinderlijfje nog naar buiten krijgen. De verschoten rode vroedvrouwjurk is schoon en ligt opgevouwen onder het bed, samen met de andere spullen die ze nodig zal hebben. Ze trekt plastic zakjes over haar gekloofde vingertoppen. Het laatste paar plastic handschoenen, dat ze van de blanke dokter had gekregen, is laatst stukgegaan. Het is lastig de glibberige en uiterst onpraktische plastic zakjes weer te moeten gebruiken, maar ze weet dat ze zich moet beschermen, omdat veel van haar patiënten de ziekte bij zich dragen.

Beauty stuurt haar kinderen de kamer uit, zet water op het open vuur en praat op een kalmerende toon tegen Milly. Maar haar gedachten zijn voordurend bij Puni. Is alles nu in gang gezet? Durft ze iemand bij zich in de buurt te hebben of zal ze zich buiten moeten verstoppen? Hoe bang en eenzaam zal ze zich voelen? Beauty zou willen dat ze bij haar kon zijn, maar dat is natuurlijk uitgesloten.

Bovendien heeft Milly haar hulp nu nodig. Nee, het gaat niet. Wanhopig staart Beauty naar Milly's gekwelde lichaam. De bevalling duurt al ruim twee dagen en is voor Milly nauwelijks meer vol te houden. Als de kliniek nou maar open was geweest, maar de laatste verpleegster is al lang geleden vertrokken en het ziekenhuis is veel te ver. Noch Milly, noch Beauty hebben geld voor een buskaartje. Als Milly het al naar de grote weg, waar de bus langskomt zou redden. Milly's ademhaling is schokkerig en haar lichaam glanst van het klamme zweet. En dan is er een arm!

Uit Milly's baarmoeder steekt een klein armpje. Het kind ligt helemaal verkeerd. Beauty is de tel kwijt hoe vaak ze het kleine lichaampje, via kneden en drukken op Milly's puntige buik, heeft geprobeerd te draaien. Om het kind eruit te kunnen krijgen zal ze het armpje moeten terugduwen. Het zal niet lang duren of er is nog maar één alternatief dat in elk geval Milly's leven kan redden – het armpje afzetten. Nooit eerder heeft Beauty voor een moeilijker keuze gestaan.

Hoe doen ze zo iets in het ziekenhuis!?

Ze heeft gehoord dat ze de buik van de moeder opensnijden. Met een vlijmscherp mes snijden ze dwars door de huid en alle vliezen daaronder, tillen het kind eruit, waarna ze alles weer dichtnaaien. Beauty's mes is niet zo scherp en zo'n naald en draad heeft ze niet – ze kan de gebruikelijke scheurtjes, die de meeste moeders tijdens de bevalling oplopen, niet eens hechten – en als ze die spullen wel had, en zou proberen te hechten, zouden de moeders waarschijnlijk ter plekke doodbloeden of doodgaan van de pijn. Als ze het kind al niet per ongeluk zou dood snijden. Beauty heeft geen idee hoe het er vanaf die kant uitziet.

Nee, het enige dat ze met haar pas geslepen mes durft aan te vallen is het piepkleine armpje. Zonder een arm valt wel te leven. Zou dat zelfs niet beter zijn dan dat je niet kunt lopen? Nee, ze mag niet aan Milly's eerste kind denken.

De zoon van Beauty's zus was enige tijd geleden door een ongeluk met een kapmes een van zijn armen verloren en de wond op het overgebleven stompje was ondertussen geheeld. Als ze nu maar zeker wist dat het afzetten van het armpje zou kunnen helpen om het lijfje te draaien, zodat het er via de juiste weg uit zou kunnen komen. Hoe moet ze trouwens een afgesneden arm verbinden?

Ze schuift het besluit voor zich uit terwijl ze in de doos onder het bed naar een ontsmettingsmiddel zoekt. Ze vindt wondspray en verband. Maar wat moet ze dan met het uiteinde van de botten doen? Er is eigenlijk zo veel dat ze zou moeten weten.

Beauty voelt zich vreselijk onzeker. Leefde haar moeder nog maar, dan had ze tenminste iemand gehad aan wie ze het probleem had kunnen voorleggen. Ze kan zich niet herinneren dat haar moeder ooit iets over zo'n situatie heeft verteld, dus waarschijnlijk had zij er ook geen pasklaar antwoord op gehad, maar dan waren ze in ieder geval met zijn tweeën geweest en had ze iemand gehad waarmee ze het besluit had kunnen delen.

Plotseling schiet haar iets te binnen.

Pastoor Abraham!

Er is een kans dat het kind sterft en dan moet er een pastoor in de buurt zijn die het kan dopen. Anders komt het kind niet in de hemel en dat wil Beauty absoluut niet op haar geweten hebben.

Het zal toch niet verboden zijn een kind te dopen waarvan alleen het armpje zichtbaar is? Het doopwater kan toch wel over het armpje worden gesprengd? Dat zal toch geen ernstige overtreding van Gods regels zijn? Beauty kent de Bijbel niet zo goed, ze heeft geen tijd het boek te bestuderen en ook al kan ze lezen, zelfs in het Engels waarin de Bijbel is geschreven, het kost haar zeer veel tijd de lange, ingewikkelde zinnen te spellen. Maar nu zou ze willen dat ze er meer van wist. Ze wil er zeker van zijn dat de ziel van het kind is gered voor ze het mes gaat gebruiken. Pastoor Abraham moet dus komen. Als Milly sterft is er ook een priester nodig en, in het gunstigste geval, weet hij door zijn goede opleiding ook het een en ander van medicijnen. Maar alleen in het gunstigste geval.

Joseph springt op zijn fiets, blij dat hij met iets kan helpen.

Beauty heeft nieuw water opgezet om er het pas geslepen mes in uit te koken en is net de uitgeputte Milly aan het vertellen wat ze van plan is, als de mannen komen aanfietsen. Pastoor Abraham zit achter op de bagagedrager met de bijbel onder zijn arm.

Als de jonge priester de verduisterde kamer is binnengestapt legt Beauty de situatie uit. Pastoor Abraham doet een paar stappen achteruit en gaat voorzichtig zitten. Het lijkt of hij helemaal niet hoort

wat ze zegt. Plotseling beseft Beauty dat hij misschien nog nooit het onderlichaam van een burende vrouw heeft gezien, waarbij het idiote armpje de situatie er niet gemakkelijker op maakt.

Opnieuw vertelt ze hem over het probleem en haar plan. Een nooddoop met daarna een laatste draaipoging, waarbij ze in het ergste geval een mes zal moeten gebruiken. Het lijkt niet tot hem door te dringen, hij zit maar op zijn bijbel te trommelen. Als hij ten slotte uit zijn toestand van apathie komt, slaat hij verward het boek bij een schijnbaar willekeurig hoofdstuk open, en begint een onsamenhangend verhaal te brabbelen. Beauty neemt aan dat het een passage uit de Bijbel is, hoewel ze de tekst niet herkent. De manier waarop de priester het verhaal opdreunt lijkt bijna een poging de werkelijkheid te ontvluchten.

Beauty voelt haar respect voor de pastoor bij iedere zin afnemen. Ze had moeten inzien dat hij geen greintje beter of slechter is dan alle andere mannen. Misschien wel slechter. Omdat pastoors niet mogen trouwen of met vrouwen mogen slapen, heeft hij zelfs minder ervaring dan andere mannen. Toch voelt ze zich teleurgesteld. Ze had gehoopt dat hij haar tot steun zou zijn, dat ze hem om hulp zou kunnen vragen.

Goed, dan hangt dus alles van haar af. Ze legt uit dat ze een poging gaat doen het armpje terug te duwen om het kind te kunnen draaien. De priester zegent fluisterend alles wat eventueel te zegenen valt terwijl hij zijn hoofd wegdraait.

Beauty's stevige kleingers pakken het armpje vast, buigen het resoluut – het maakt niet uit of ik het armpje breek als afsnijden het alternatief is, denkt ze – en uiteindelijk lukt het haar het armpje in de vagina terug te duwen. Ze kneedt de buik een aantal keren, moedigt Milly aan een laatste keer te persen en – plof – daar ligt het kind. Een krijsend jongetje met beide armpjes in goede staat. Beauty veegt het zweet van haar voorhoofd. Ze merkt dat ze haar adem heeft ingehouden en vult haar longen met een duizeligmakend grote ademteug. Het krijsende jongetje ligt glibberig van het witte vruchtwater in haar handen. Milly opent haar ogen terwijl er op haar van pijn verwrongen gezicht een lach verschijnt.

Even denkt Beauty dat pater Abraham is flauwgevalen. Hij hangt achterover tegen de muur en reageert niet als ze hem vraagt of hij het jongetje kan vasthouden, zodat zij haar laatste schone scheermesje

kan pakken om de navelstreng door te snijden. Dan ziet ze dat hij schokkend zit te huilen. Dit is waarschijnlijk het meest afschuwelijke dat hij ooit heeft meegemaakt, denkt ze, terwijl ze begripvol lacht. Mannen!

– Ik huil ja, zegt hij, ik huil van vreugde.

Hij droogt zijn tranen, terwijl hij zijn bijbel steviger vastpakt, zijn rug strekt en zijn keel schraapt waarin het snot door het huilen is opgehoopt. Zijn stem krijgt een nieuwe, zalvende klank.

– Beauty, besef je dat we zojuist getuige van een wonder zijn geweest? Een godswonder. Herinner je je de verhalen in de Bijbel waarin Jezus de blinden hun zicht teruggeeft en de lammen weer laat lopen? We zijn net toeschouwers van zo'n mirakel geweest.

– Het ongeboren kind vocht voor zijn leven en God hielp, opdat het leven kon zegevieren. De Heer zij geprezen. Jezus Christus, onze Heer, heeft wederom zijn kracht en macht getoond. Hij heeft als goede herder het leven van een kind gered. De Heer zij geprezen! Laat ons bidden!

Nou, nou, denkt Beauty, terwijl ze het kind op de doek legt en het scheermesje pakt. Nadat ze de navelstreng heeft doorgesneden en verbonden, legt ze het jongetje bij de uitgeputte Milly neer. Dan vouwt ze plichtsgetrouw haar handen, terwijl de priester zijn gebeden in een razend tempo voorleest.

Denk je soms dat je God op de bagagedrager hebt meegenomen? denkt Beauty. Dat jouw warrige verhaal voor een wonder heeft gezorgd? Volgens mij komt het doordat Milly een poosje had kunnen uitrusten en ik, op het moment dat ik het bijna niet meer zag zitten, opeens extra kracht in mijn vingers kreeg. Ik denk dat het mijn verdienste is. God heeft misschien geholpen, maar als hij had gewild, had hij dat ook kunnen doen voor je hiernaartoe kwam.

Priesters zijn wel belangrijk, en God ook, maar hun invloed moet niet worden overdreven.

Het jongetje is gewassen en in de lap gewikkeld die zijn moeder bij zich had, een glanzende, goudgele katoenen lap met een dessin van maïskolven, een prachtige stof die in de stad is gekocht en waarschijnlijk flink wat geld heeft gekost. Beauty voelt zich trots als ze het jongetje bij de uitgeputte moeder achterlaat. De moederkoek is op de gebruikelijke plek begraven, waar de maïs extra hoog en krachtig groeit. Beauty heeft het plastic zeil afgespoeld

en aan de waslijn gehangen, de hemden eindelijk van de lijn gehaald en de gebruikte plastic zakjes weggegooid.

De zon staat nog hoog aan de hemel, maar het zal niet lang duren voor de schemering valt. In de meeste huizen wordt een kooktoestel aangestoken of een open vuur gemaakt. Maar er zijn ook huizen waar men geen aanstalten maakt om te gaan koken, en Beauty weet waarom. Daar is geen eten. Veel van Beauty's burens kunnen zich tegenwoordig maar één maaltijd per dag veroorloven.

Een heel klein meisje in een versleten, roze nylonjurkje loopt voorbij. Op haar hoofd balanceert een grote plastic mand waarvan de inhoud groen is. Ze draagt de mand met een verbeterd blik en kijkt geen moment opzij, de kleine blote voetjes hebben haast, willen naar huis, naar haar grote zus. Beauty weet dat er in de mand overgebleven groenteafval zit, gekregen van een oma die aan de andere kant van het dorp woont, en dat de familie op de meeste dagen van de week niets anders te eten heeft. Beide ouders zijn ziek, de moeder ligt binnen in de lemen hut op een dunne deken en komt nauwelijks meer buiten.

Hoewel Beauty, als ze de mogelijkheid heeft, de familie een paar keer per week bezoekt om hen een kom maïsmeel te 'lenen', wordt de naam van de ziekte nooit uitgesproken. De buurvrouw is 'ziek' en haar man 'voelt zich niet goed'. De magere lichamen rillen van de koorts en de oudste dochter Precious is met school gestopt om voor haar beide ouders en de vier broers en zussen te kunnen zorgen.

Vorige week werd het kooktoestel meerdere malen per dag aangestoken, waarbij het trotse twaalfjarige meisje krachtig in de aluminiumpan met maïspap stond te roeren op een plek waar iedereen die voorbij liep haar goed kon zien. Precious probeerde zelfs een deel van het meel aan Beauty terug te geven, met dank voor het lenen. Beauty wist het meisje over te halen het meel te houden, maar de plotselinge toestroom van geld maakt Beauty zowel blij als ongerust. Precious kwam met een vaag verhaal over hoe ze aan het geld was gekomen. Beauty vraagt zich ongerust af of het meisje heeft ontdekt dat ze haar lichaam kan verkopen.

Milly slaapt diep met het jongetje in haar armen. Hij dronk gulzig aan haar borst en zijn armpje lijkt niet te zijn gebroken, het is alleen iets gezwollen. Beauty schuift de deur, die niet helemaal sluit,

weer dicht. De trotse vader Felipe deelt een beker zelfgebrouwen bier met Joseph en de ongewoon zwijgzame priester. Nu hij hier toch is heeft pater Abraham van de gelegenheid gebruikt gemaakt het jongetje te dopen. Het kind is Miracle genoemd.

Beauty gebaart naar Joseph dat hij moet aanbieden de priester een lift naar huis te geven, voor de man straks tot het avondeten blijft hangen. Ze is moe, ze is de priester, de Bijbel en haar verantwoordelijkheid als vroedvrouw spuugzat. Ze wil haar drammerige kinderen hun avondpap geven en daarna heeft ze slaap nodig. Ze vindt dat ze de kerk niets verschuldigd is.

Dan opeens komt Rose via het pad tussen de maïsvelden aanrennen. Haar bloten voeten maken stofwolken, ze trekt aan haar haar, schudt met haar hoofd en gilt luidkeels.

Rechter McArthur overleden. Mogelijk nieuwe meerderheid in het Hooggerechtshof

Washington – Rechter van het Hooggerechtshof, professor Vernon McArthur (67) is gisteren onverwacht in zijn huis in Washington, DC overleden.

Perschef van het Hooggerechtshof, Sheila Velasquez, zegt dat de rechter, die in juni een bypassoperatie onderging, vermoedelijk opnieuw door een hartinfarct is getroffen.

Rechter McArthur stond bekend als een van de meer liberale rechters van het Hooggerechtshof. Hij werd in 1998 door president Clinton aangesteld, na een heftig debat met de senaat, waar vooral zijn opvattingen over het abortusvraagstuk omstreden waren. Rechter McArthur heeft veel vonnissen geschreven in de periode dat de abortuswet gerechtelijk werd onderzocht en schijnt de meest directe voorstander van het recht van de Amerikaanse vrouw op abortus te zijn geweest.

President George W. Bush krijgt nu de gelegenheid een voorstel in te dienen, waarin rechter McArthur door een tegenstander van abortus wordt vervangen. Veel conservatieve rechters wachten hun kans af in het hof van appel, waarvan de meerderheid tijdens het beleid van George W. Bush snel in

conservatieve richting opschoven. Een verschuiving van de meerderheid in het Hooggerechtshof zou in conservatieve en christelijke kringen zeer worden toegejuicht, terwijl de meeste democraten in het congres hier afwijzend tegenover staan.

‘We wachten in spanning af hoe de president met de situatie om zal gaan’, zegt Patrick Hudson, woordvoerder van de Christelijke Coalitie. ‘Misschien wordt de stem van het volk nu eindelijk gehoord, zelfs in het Hooggerechtshof.’

‘De Verenigde Staten hebben op het punt gestaan abortus te verbieden’, zegt Sarah Grant, woordvoerder van de *Planned Parenthood Federation*. ‘Misschien is dat moment nu aangebroken.’

De woordvoerder van President George W. Bush liet in een persconferentie weten de plotselinge dood van rechter McArthur zeer te betreuren en sprak zijn medeleven uit met de naaste familie. Hij liet weten voorlopig geen uitspraken over de situatie te willen doen.

Rechter McArthur laat twee dochters met hun gezin achter. De begrafenis zal op vier februari om 16.00 uur in de Universiteitskerk van Georgetown plaatsvinden.